
[2014-44-RE](#)

CAUSA 2014-44-RE

(Janer Rossell c/ Principat d'Andorra)

Sentència del Tribunal Constitucional del 20-4-2015 relativa al recurs d'empara 2014-44-RE

Número de registre 615-2014. Recurs d'empara

Sentència del 20 d'abril del 2015

BOPA núm. 36, del 29 d'abril del 2015

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 3 de desembre del 2014, per la representació processal del Sr. Jordi Janer Rossell, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra els autes del 10 d'octubre del 2014 i del 12 de novembre del mateix any, dictats pel batlle de guàrdia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció i a la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració dels drets fonamentals esmentats i que s'ha produït un perjudici moral al recurrent, tanmateix, per tal com renuncia a qualsevol indemnització econòmica, demana com a compensació moral la simple declaració de l'existència del perjudici moral i del seu dret a empara per aquests fets i que s'ordini eliminar els efectes que perduren d'aquests actes realitzats amb la vulneració dels drets fonamentals, concretament el restabliment de la seva fitxa policial a l'estat anterior als fets. Així mateix, demana que es declari el seu dret al pagament de les despeses processals i que es repari la seva dignitat com a ciutadà en els termes que ha sol·licitat;

Així mateix, el 17 de desembre del 2014, aquesta mateixa representació processal va presentar un complement de l'escrit presentat el 3 de desembre anterior, per tal com, atès el còmput dels terminis, no havia pogut esperar la presentació del seu recurs d'empara fins al pronunciament de l'aute del 5 de desembre del 2014. Mitjançant aquest escrit amplia el seu recurs d'empara a aquesta darrera resolució del batlle de guàrdia.

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vistos els informes del Ministeri Fiscal del 21 de gener del 2015 i del 3 de març del mateix any;

Vist l'aute del Tribunal Constitucional del 16 de febrer del 2015, que va admetre a tràmit, sense efectes suspensius, el recurs d'empara 2014-44-RE;

Vist l'escrit d'al·legacions presentat, el 5 de març del 2015, per la representació processal del Sr. Jordi Janer Rossell;

Vistes les conclusions formulades, dintre de termini, per la part recurrent i pel Ministeri Fiscal;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Juan Antonio Ortega Díaz-Ambrona;

Antecedents

Primer

El 9 d'octubre del 2014, la Sra. Judith Jorge Jordana, directora adjunta del Departament de Duana i Comerç Exterior, va presentar una denúncia davant el Servei de Policia en què exposava que des de l'1 d'octubre del 2014 trobava a faltar la seva agenda professional que contenia informació molt sensible, confidencial i important.

Tot i que inicialment pensava que l'havia extraviat, per raó d'una publicació apareguda aquell dia al diari Bon Dia, en què s'indicava textualment: "*Trobada agenda de directora de contingut molt interessant. Raó aquí*", la interessada va pensar que algú li havia pogut sostreure del seu despatx que es troba habitualment obert.

Segon

Aquell mateix dia, la Batllia, mitjançant aute, requeria al diari Bon Dia que facilités la informació relativa al missatge esmentat (núm. de telèfon o línia IP, origen del missatge, etc.), i també al director d'Andorra Telecom per tal que facilités, als agents especificats en l'aute, la identitat del titular d'aquesta línia.

Després d'aquestes investigacions va resultar que aquest titular era el Sr. Jordi Janer Rossell, antic director adjunt del Departament de Duana, cessat d'aquest càrrec, però que continuava treballant al Departament en qüestió.

Tercer

D'aquests fets, el batlle de guàrdia va considerar que concorrien indicis suficients i concordants per considerar que els fets denunciats serien constitutius d'un delictes major de descobriment de secrets documentals i va acordar un aute (del 10 d'octubre del 2014) en què ordenava la detenció del Sr. Jordi Janer Rossell, per tal de procedir a prendre-li declaració sobre els fets d'autes. Així mateix, ordenava l'escorcoll del seu domicili personal per tal de procedir a la confiscació de l'agenda

recercada.

Quart

El Sr. Jordi Janer Rossell va ser detingut immediatament a casa seva, on dormia amb la seva família. El registre del seu domicili es va iniciar a la 1.30 h i cap a les 4.40 h va ser traslladat a les dependències judicials. En el registre domiciliari no es va trobar l'agenda que es buscava. El Sr. Jordi Janer Rossell, finalment, va declarar davant el batlle a les 12.45 del 10 d'octubre i, mitjançant aute, se'l va posar en llibertat a les 13.41 h. Mentrestant, segons manifesta en el seu escrit de nul·litat d'actuacions, l'agenda va acabar apareixent aquell mateix matí en el despatx de la denunciant.

Cinquè

La representació processal del Sr. Jordi Janer Rossell va presentar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions contra l'aute del batlle de guàrdia per tal com considerava que s'havia vulnerat el seu dret a la jurisdicció, en el seu vessant del dret a la presumpció d'innocència, ambdós articles reconeguts a l'article 10 de la Constitució. D'aquesta vulneració s'hauria derivat una altra vulneració de drets fonamentals, concretament: el dret a la llibertat (art. 9 de la CA), el dret a la intimitat privada i familiar (art. 14 de la CA), el dret a la inviolabilitat del domicili (art. 15 de la CA) i el dret a l'honor i a la pròpia imatge (art. 14 precitat).

Sisè

El 12 de novembre del 2014, el batlle va acordar desestimar aquest incident de nul·litat d'actuacions.

El contingut d'aquest aute és extens i va concloure, entre altres punts, que de les investigacions dutes a terme es desprenien, *prima facie*, elements més que suficients, no tan sols per considerar que els fets denunciats eren típics i s'inserien en el delictes major de l'article 182 del Codi penal (descobriments de secrets documentals), sinó també que l'autor del sms era la persona que presumptament n'havia desenvolupat tots els comportaments propis exigibles per a la seva caracterització, amb el benentès que es tractava d'una figura delictiva d'intencions que per via de conseqüència no requeria per quedar constituïda de cap exteriorització de la informació obtinguda il·legalment, ni tampoc la realització de cap mena de xantatge o d'extorsió.

Afegia que a partir del moment en què el demandant admetia en un mitjà de premsa els diferents comportaments que integren el tipus delictiu, no pot estranyar-se de veure's inculpat i haver estat detingut.

Així mateix, pel que fa a la mesura de detenció provisional declara que aquesta es revelava plenament legítima, justificada i també necessària per tal d'evitar que el document recercat pogués desaparèixer. No s'ha vulnerat la presumpció d'innocència del demandant en una fase inicial de la instrucció, ans al contrari, atès el cúmul d'indicis concordants que duïen a imputar-li la comissió d'un delictes major greu, es va actuar des del primer moment amb tot el respecte als seus drets i garanties processals.

Pel que fa a la vulneració dels altres drets fonamentals al·legats, les immissions que el demandant

afirma haver patit són conseqüències indirectes de la seva detenció i del registre domiciliari, actes que van intervenir de forma absolutament ajustada a Dret.

Setè

El 18 de novembre del 2014, la representació processal del Sr. Jordi Janer Rossell va presentar un segon incident de nul·litat d'actuacions, per tal com va considerar que conformement a les disposicions de l'article 18 bis de la Llei transitòria de procediments judicials no se li havia donat trasllat del seu primer incident de nul·litat d'actuacions per poder presentar-hi al·legacions, cosa que segons el seu parer, hauria vulnerat el seu dret a la jurisdicció reconegut a l'article 10 de la Constitució.

Vuitè

El 3 de desembre del 2014, la representació processal del Sr. Jordi Janer Rossell va interposar un recurs d'empara contra els autes del 10 d'octubre del 2014 i del 12 de novembre del mateix any, dictats pel batlle de guàrdia, per una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció i a la presumpció d'innocència, reconeguts a l'article 10 de la Constitució.

En primer lloc, aquesta part al·lega una manca d'audiència en la tramitació de l'incident de nul·litat d'actuacions, motiu pel qual no va tenir l'ocasió d'efectuar al·legacions suplementàries, ni de demanar la pràctica d'unes proves que considerava necessàries per a la seva defensa.

Afegeix, que l'objecte d'aquest recurs no és la declaració de la nul·litat de les proves obtingudes per la instrucció i que han demostrat la seva innocència, sinó la confirmació que els procediments d'investigació utilitzats han mancat de lògica i de raonabilitat fàctica i jurídica de suficient consistència com per fer que fos justificada, necessària i proporcionada la greu vulneració dels seus drets fonamentals, ja que es va produir una actuació precipitada, arbitrària i desproporcionada dels poders públics que han vulnerat el principi de presumpció d'innocència i han causat un perjudici moral al recurrent.

Pel que fa a la presumpció d'innocència, després de destacar la jurisprudència constitucional i europea sobre aquest punt, manifesta que s'han excedit els límits d'aquest dret pels motius següents: primer, perquè el redactat de la resolució impugnada revela una convicció de culpabilitat que excedeix la imparcialitat exigible en una resolució judicial; segon, perquè la decisió conté errors d'anàlisi des d'un punt de vista jurídic que impedeixen que la decisió estigui justificada (concretament en relació amb el missatge publicat al diari, la tipificació del suposat delictes, el risc de divulgació, etc.); tercer, també conté errors de valoració lògica des d'un punt de vista dels fets disponibles (credibilitat desmesurada en relació amb el contingut de l'agenda i al del missatge sms, personalitat i posició de la persona identificada); i quart, la decisió impugnada no està raonada de forma suficient, només ofereix una aparença de motivació, però es limita a fer descripcions, sense efectuar cap raonament.

Pel que fa al contingut de l'auto que resol l'incident de nul·litat d'actuacions del 12 de novembre del 2014, aquesta part reconeix més esforços intel·lectuals per part del batlle, tanmateix, continua preocupat com a ciutadà per la concepció dels tribunals en relació amb la privació de drets fonamentals i a la seva banalització.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada en els termes precisats en l'encapçalament.

Novè

El 5 de desembre del 2014, el batlle va dictar un aute mitjançant el qual desestimava aquest segon incident de nul·litat d'actuacions. Després de citar i reproduir la jurisprudència constitucional relativa a aquest punt, conclou que el promotor de l'incident es limita a denunciar l'eventual manca d'audiència, sense que, en cap moment, exposi el menysteniment concret que aquest hauria pogut produir en relació amb el seu dret a la defensa.

Desè

El 17 de desembre del 2014, la representació processal del Sr. Jordi Janer Rossell va presentar un complement de l'escrit presentat el 3 de desembre anterior, per tal com, atès el còmput dels terminis, no havia pogut esperar la presentació del seu recurs d'empara fins al pronunciament de l'aute del 5 de desembre del 2014.

Mitjançant aquest escrit amplia el seu recurs d'empara a aquesta darrera resolució del batlle de guàrdia.

Onzè

El 21 de gener del 2015, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què, de manera preliminar, pel que fa al greuge de la manca d'audiència en l'incident de nul·litat d'actuacions, manifesta que la part recurrent no demostra en què aquesta manca li ha causat indefensió i cita sobre aquest punt la recent jurisprudència del Tribunal Constitucional declarada en l'aute del 17 d'octubre del 2014, recaigut en la causa 2014-27-RE.

Pel que fa al fons, el Ministeri Fiscal no comparteix les al·legacions contingudes en el recurs d'empara, ja que les resolucions impugnades no han estat dictades de manera arbitrària, ni tampoc han vulnerat cap dels drets invocats. El Ministeri Fiscal se situa en el moment de la instrucció i relata les circumstàncies denunciades, els elements d'investigació i els mitjans objectius per determinar les circumstàncies dels fets i la identificació dels seus autors. D'aquest examen en conclou que les mesures adoptades pel batlle de guàrdia van ser necessàries i proporcionades en el marc d'una investigació per la presumpta comissió d'un delictes major, sense que es pogués dur a terme cap altra investigació suplementària a fi d'evitar la desaparició de proves i la recuperació de l'agenda.

Destaca que l'article 27 del Codi de procediment penal que regula les detencions no determina que s'hagin de tenir en compte cap de les circumstàncies establertes a l'article 103 del mateix Codi, el qual regula la presó provisional. Aquests dos articles afecten el dret a la llibertat, però són jurídicament diferents i responen a motivacions i supòsits de fet i de dret diferents. La part recurrent no pot, per tant, pretendre que s'ha vulnerat la seva presumpció d'innocència.

Si bé és cert que l'agenda va reaparèixer sobtadament, la causa incoada en relació amb aquests fets continua en instrucció i es va dictar un aute de llibertat del recurrent perquè no hi havien indicis suficients de criminalitat a l'espera d'investigacions posteriors.

De l'escrit del recurs d'empara es desprèn que l'objectiu del recurrent és l'eliminació de la seva fitxa policial derivada de la seva detenció. Aquesta petició no correspon al batlle de guàrdia, ni al Ministeri Fiscal. Aquesta petició s'havia de demanar al Servei de Policia i, en cas de refús, el recurrent havia de procedir a efectuar els recursos administratius corresponents fins a esgotar la via jurisdiccional i accedir al Tribunal Constitucional si s'escaigués.

Tanmateix, el Ministeri Fiscal considera que aquesta pretensió és prematura, ja que les diligències fan l'objecte d'una investigació i no han estat arxivades, ni sobresegudes, per tant, no es pot aplicar encara la jurisprudència citada pel recurrent del Tribunal Europeu dels Drets Humans.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que declari la inadmissió a tràmit d'aquesta causa d'acord amb les disposicions de l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional per la manca manifesta de contingut constitucional de les infraccions denunciades.

Dotzè

El 16 de febrer del 2015, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit aquest recurs d'empara, sense efectes suspensius, i va trametre la causa a la part recurrent per tal que presentés les al·legacions que estimés pertinents i l'escrit complementari de recurs d'empara al Ministeri Fiscal per tal que presentés l'informe preceptiu sobre el mateix.

Tretzè

El 3 de març del 2015, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en relació amb l'escrit complementari de recurs d'empara en què, en primer lloc, cita la recent jurisprudència del Tribunal Constitucional sobre l'audiència de la part que presenta l'incident de nul·litat d'actuacions (veg. la sentència del 16 de febrer del 2015, recaiguda en la causa 2014-21-RE) i destaca que en aquest cas la manca d'audiència del recurrent en aquest tràmit no ha provocat cap vulneració del dret a la jurisdicció en la seva esfera material, atès que el segon escrit no complementa en res el primer, podent-se deduir que els arguments exposats estaven exhaurits des de la presentació de l'incident de nul·litat d'actuacions i que de la seva audiència prèvia no s'hauria pogut extreure cap benefici per a la defensa dels seus drets.

Per consegüent, el Ministeri Fiscal es ratifica íntegrament en el seu informe anterior i demana al Tribunal Constitucional que desestimi aquest recurs d'empara.

Catorzè

El 5 de març del 2015, la representació processal del Sr. Jordi Janer Rossell va presentar un escrit d'al·legacions en què mostra la seva disconformitat amb el contingut de l'informe del Ministeri Fiscal i en què dóna per reproduïts els seus arguments i pretensions anteriors, tot i efectuar precisions concretes en relació amb la continuació de la investigació actual sobre la pretesa culpabilitat del recurrent, la presa de decisió en funció dels elements disponibles que, segons el parer del batlle, corroboraven la seva culpabilitat, destacant concretament l'accés al despatx de la directora adjunta amb el detall del sistema de seguretat del despatx de Duana (adjunta sobre aquest punt un document annex) i el suposat motiu de ressentiment que animava el recurrent, sobre la inscripció

dels seus antecedents penals, sobre la presumpció d'innocència, sobre el suposat contingut de l'agenda extraviada i sobre el fet que es retregui al recurrent criticar de forma personal i com a institució l'actuació del Ministeri Fiscal en lloc de fonamentar les seves al·legacions.

Quinzè

El 25 de març del 2015, el Ministeri Fiscal, i, el 27 de març del mateix any, la representació processal del recurrent van presentar els seus escrits de conclusions en què reproduïen les al·legacions i els arguments continguts en els seus escrits anteriors.

Fonaments jurídics

Primer

Es va admetre a tràmit el recurs d'empara, interposat pel Sr. Jordi Janer Rossell, el 3 de desembre del 2014, contra els autes del 10 d'octubre del 2014 i del 12 de novembre del mateix any, dictats per la Batllia.

En canvi, el Tribunal Constitucional no ha admès cap recurs d'empara contra l'aute del 5 de desembre del 2014, en relació amb el "*complement d'escrit*" presentat el 17 de desembre del 2014.

Segon

La impugnació essencial del recurs d'empara va dirigida contra l'aute del 10 d'octubre del 2014 esmentat, dictat pel batlle de guàrdia, a les 00.08 h de la nit. En aquest aute s'ordenava la detenció del recurrent, Sr. Jordi Janer Rossell, per un presumpte delicte major de descobriment de secrets documentals, previst als articles 182 i següents del Codi penal.

En aquest aute es precisa que el recurrent era l'antic director adjunt del Departament de Duana i que havia estat cessat mitjançant un Decret del 21 de setembre del 2011. Les diligències es van iniciar després de la denúncia de l'actual directora adjunta del Departament de Duana i Comerç Exterior. Aquesta persona va manifestar que des de l'1 d'octubre del 2014 trobava a faltar la seva agenda professional, que –segons el seu parer– contenia "*documentació molt sensible, confidencial i important*"; afegia que inicialment va pensar que l'havia oblidat en algun lloc; però que havia vist en el diari "*Bon dia*" del 9 d'octubre un anunci que deia: "*Trobada agenda de directora amb contingut molt interessant. Raó aquí*". Aleshores, la denunciante va relacionar l'anunci amb la circumstància que el seu despatx acostumava a estar obert i que algú podia haver agafat la llibreta. Després de realitzar una investigació es va comprovar que el Sr. Jordi Janer Rossell havia publicat l'anunci.

També s'hi considera que l'accés al despatx de la directora adjunta resultava molt fàcil per al recurrent. D'aquest fet infereix que la sostracció de l'agenda va ser obra del recurrent. I a aquesta inferència n'afegeix una altra: que la sostracció s'havia produït amb la intenció de descobrir secrets de la denunciante. D'aquesta manera el batlle va considerar que hi havien indicis suficients per concloure que la sostracció sospitada havia sigut obra del recurrent i que aquesta era constitutiva del

delicte major de descobriment de secrets documentals esmentat anteriorment. Per consegüent, va ordenar mitjançant aute la detenció immediata del recurrent i el registre de la seva vivenda a la recerca de l'agenda.

Contra aquest aute el recurrent va interposar un incident de nul·litat d'actuacions i després de la seva desestimació, va presentar aquest recurs d'empara. En el seu escrit al·lega la nul·litat de l'aute mitjançant arguments múltiples: falta de respecte de la presumpció d'innocència; errors d'anàlisi en la qualificació jurídic-penal de la conducta pel que fa a la comissió d'un delicte major; falta d'indícis suficients per imputar al recurrent la comissió d'aquest delicte; excés en les mesures de força adoptades, amb esment de jurisprudència del Tribunal Europeu dels Drets Humans; errors de lògica en els raonaments; insuficiència en la motivació i altres més, com la manca de trasllat per presentar al·legacions en la tramitació del recurs de nul·litat d'actuacions.

Sobre aquest darrer argument d'ordre procedimental s'ha de dir que, en aquest cas, manca de rellevància constitucional, atès que no s'ha produït indefensió i el recurrent va poder presentar aquells arguments que van convenir al seu dret amb gran amplitud i desenvolupament.

Tercer

Pel que fa a aquests arguments defensius de fons no cal entrar a examinar-los tots per concloure que la detenció i el registre domiciliari del recurrent, tal com es van produir en aquest cas concret, són contraris a la Constitució del Principat d'Andorra.

La Constitució garanteix el dret a la llibertat (article 9). El dret a la llibertat es troba sota la protecció dels tribunals ordinaris i, en el seu defecte, del Tribunal Constitucional. El mateix succeeix amb el dret a la inviolabilitat del domicili (article 15).

És clar que aquests i altres drets fonamentals poden cedir, en casos concrets, i quedar limitats en benefici d'una millor investigació, persecució i càstig dels delictes. Però aquest sacrifici, per tal que sigui constitucional, s'ha d'ajustar en el fons i en la forma a les exigències constitucionals. Segons la jurisprudència d'aquest Tribunal, *"Aquestes exigències constitucionals vinculen el legislador en el moment de dissenyar les causes que permeten decretar la presó provisional o les regles que regulen el procés per adoptar-les o els terminis màxims d'aplicació d'aquestes mesures. I obliguen també els jutges i tribunals a complir i a fer complir, amb especial cura, les regles processals i les exigències de motivació; tot i que cal acceptar i tenir en compte, a l'hora de judicar, que molt sovint l'aplicació de les mesures esmentades requereix l'adopció de decisions urgents que cal prendre quan es disposa d'una informació encara fragmentària"* (sentència del 3 de febrer del 2014, recaiguda en la causa 2013-31-RE); i també, *"En el dret constitucional del Principat, com ja s'ha declarat en altres ocasions, la llibertat és al mateix temps un dret fonamental (art. 9.1 de la Constitució) i un principi interpretatiu de l'ordre jurídic andorrà en la seva totalitat (art. 1.2 i 3.2 de la Constitució). El dret a la llibertat ha de ser tingut en compte de manera preeminent i les restriccions a aquest dret han de ser interpretades amb rigor, en els seus propis i estrictes termes. D'aquestes restriccions no s'ha de fer una lectura laxa o extensiva"* (sentència del 7 de setembre del 2013, recaiguda en la causa 2013-19-RE).

La primera garantia i la més òbvia és la garantia jurisdiccional del procés degut, com estableix l'article 10 de la Constitució. Se'n deriva que el sacrifici concret de facultats contingudes en el dret a la llibertat (llibertat de moviments del ciutadà o inviolabilitat del domicili) hagi de ser acordat mitjançant una decisió judicial, com així va succeir. Una altra cosa és que la decisió judicial adoptada

s'ha de basar en inferències lògiques i respectuoses amb els estàndards constitucionals, ja que quan es contempla la possibilitat, o fins i tot la sospita vehement, que un ciutadà ha comés un delicte, tant les mesures procedents de restricció de la seva llibertat, com la seva naturalesa, manera i moment d'execució, durada i intensitat han de ser el resultat d'una consideració jurisdiccional ponderada. Això suposa examinar en conjunt totes les circumstàncies en presència, sospesar la gravetat del delicte imputable al subjecte, mesurar la notorietat dels indicis o de les proves existents en contra seva i també els efectes indesitjables que es poguessin derivar de la no adopció de les mesures de detenció, vigilància, registre, etc., inclosa la possible fuga del sospitós o la destrucció de proves.

Quart

L'aute impugnat del 10 d'octubre del 2014 no aconsegueix de manera satisfactòria i suficient aquests requisits. Abans de res aquest aute imagina que s'ha comés un delicte major de descobriment dels secrets continguts en la llibreta donada per desapareguda; després, suposa que aquest delicte ha estat comés pel recurrent, atesa la seva facilitat d'accés al despatx de la denunciante i que, a més, el recurrent manté oculta en el seu poder la llibreta en qüestió. Com a culminació d'aquesta cadena de suposicions i inferències dóna per descomptat que el recurrent ha de ser detingut d'immediat, com de fet succeeix, irrompent la policia judicial en el seu domicili, interrompent el seu descans i el de la seva família, mantenint-los en obligada vigília durant varies hores de registre, amb el trasllat posterior del recurrent a les dependències judicials, per acabar dictant un aute de llibertat, després de la recerca inútil a casa seva de la llibreta, que aquell mateix matí apareix finalment, però en el despatx oficial de la seva propietària.

Després d'examinar tot aquest procediment des de la perspectiva de les garanties constitucionals, cal començar per assenyalar que la manera i el moment d'executar l'ordre de detenció i el registre, són, en aquest cas, inconstitucionals. Es pot retreure a l'aute impugnat desproporció i manca de respecte del principi de la presumpció d'innocència, com ho fa el recurrent. Però allò que és més notori és la manca de motivació suficient en aquest aute de la inajornable urgència de la detenció i del registre, a meitat de la nit, d'una persona arrelada al Principat i alt funcionari en el Servei de Duana.

A això que acabem de dir s'afegeix la manca de concreció sobre el contingut real de la llibreta. La denunciante el va qualificar –com ja s'ha dit– de molt sensible, confidencial i important, sense donar més precisions. Però no posa èmfasi en què afecti a la seva intimitat, que és el primer bé jurídic protegit en el delicte de “*descobriment de secrets*”. Tampoc retreu a ningú una intenció de descobrir o de revelar secrets, sinó que, després de dubtar, ella mateixa, si va perdre aquesta llibreta o si la hi van furar, sembla inclinar-se més aviat per la segona opció a causa del text de l'anunci, publicat en el diari Bon Dia. Del contingut de l'anunci tampoc s'infereix en bona lògica una intenció clara de descobrir o de desvelar secrets. La crítica afirmació en l'anunci que el contingut de la llibreta és “*molt interessant*” i que es posés això en coneixement en el diari, no apunta en la direcció del descobriment o de la revelació de secrets. El sentit d'aquest breu i lamentable anunci deixa obertes múltiples interpretacions possibles en uns marcs molt imprecisos, que podrien ser penals o disciplinaris, amb una intenció poc definida anticipadament, que podia encaminar-se cap a qualsevol finalitat, sense excloure el descrèdit, la provocació, el ressentiment, la burla, l'engany, l'extorsió, el foment d'un conflicte intern, etc. Les intencions són sempre difícils d'identificar al principi d'una investigació. Però qualsevol d'aquelles que hem mencionat no apareix a un nivell de probabilitat inferior a l'única que es va donar com a bona: la de la “*revelació de secrets*”.

El fet d'haver triat, sense motivació ni fonaments suficients, com a única opció la intenció de revelar

secrets i la consegüent comissió del delictes esmentat, ha derivat en una pràctica intempestiva i inapropiada de la detenció i del registre que, en el seu conjunt, du a considerar inconstitucional l'aute impugnat i la seva execució.

Cinquè

La lectura del segon aute impugnat del 12 de novembre del 2014, que resol l'incident de nul·litat d'actuacions, no modifica el criteri que s'acaba d'exposar. És cert que en aquest aute es tracta amb gran deteniment el tipus delictiu de l'article 182 del Codi penal. Però els punts clau que donen lloc a la inconstitucionalitat de l'aute del 10 d'octubre no es desvirtuen en la seva essència.

En primer lloc, trobem el punt relatiu als indicis probatoris que el mòbil de l'acció del recurrent (sigui aquest quin sigui) estigués centrat en el descobriment o la revelació de la intimitat de la denunciant. Tampoc aquí s'aporta cap indicatiu convincent que aquest fos el motiu desencadenant de la publicació de l'anunci, única acció que de manera directa s'ha descobert com a obra del recurrent. Ni tan sols s'apunten indicis clars i precisos que el contingut protegit fossin, en aquest cas, actes de la intimitat de la denunciant o dades reservades relatives al Servei de Duana a l'acció del Govern.

En segon lloc, l'argument segons el qual la detenció evitaria la destrucció de proves tampoc és convincent, ja que la desaparició de la llibreta, si s'hagués produït, més aviat dificultaria, si més no impediria del tot, el descobriment o la revelació dels secrets que pogués contenir.

En tercer lloc, resulta del tot mancada de justificació l'elecció del moment per dur a terme la detenció i el registre, a altes hores de la nit i de la matinada, punt que gairebé no es toca en aquest segon aute, malgrat que és aquell que ofereix la major taxa d'inconstitucionalitat, a la vista de les circumstàncies del cas.

En resum, la manera de procedir més adequada, arran de la denúncia i de la publicació de l'anunci, hagués estat la presa de declaració urgent del recurrent a convocatòria del batlle competent o amb la seva autorització. El sacrifici de la llibertat individual per la via elegida no va ser l'adequada, segons la Constitució, i s'han infringit per tant, els seus articles 9 i 10.

Sisè

En relació amb la sol·licitud de compensació del pagament dels honoraris de la direcció lletrada i altres possibles despeses de caràcter processal, és clar que no resulta procedent, d'acord amb la legislació processal vigent, ni seria competència d'aquest Tribunal Constitucional concedir-la o denegar-la directament en el moment de decidir un recurs d'empara, sense un pronunciament previ de les instàncies ordinàries competents.

Tampoc es pot declarar l'existència d'un perjudici moral per les mateixes raons que acabem d'exposar. A aquestes cal afegir la posada en llibertat del recurrent al cap de poques hores per part de la Batllia. Res d'això posa en joc la dignitat ciutadana del recurrent, que ha usat de l'anòmala via d'un anunci de premsa anònim per participar en un assumpte intern de la unitat administrativa a la qual servia i, que, en algun moment, va dirigir.

En canvi, és clar que, una vegada anul·lats, per raons constitucionals, l'aute de detenció i registre i l'aute que resol l'incident de nul·litat d'actuacions, no han de produir efectes ni en l'àmbit

jurisdiccional ni en el governatiu, inclosos els antecedents policials, punt que, en aquest moment, no es pot precisar més, però podria fer-se més endavant, si s'escaigués, en execució de sentència.

Setè

Les declaracions anteriors no impedeixen, sinó més aviat aconsellen, la continuació de les diligències iniciades fins a arribar a la culminació que procedeixi.

DECISIÓ:

En atenció a tot allò que s'ha exposat, el Tribunal Constitucional, per l'autoritat que li confereix la Constitució del Principat d'Andorra,

HA DECIDIT:

Primer

Atorgar l'empara constitucional presentada pel Sr. Jordi Janer Rossell contra els autes del 10 d'octubre del 2014 i del 12 de novembre del mateix any, dictats pel batlle de guàrdia, en si mateixos i en tots els seus efectes d'execució.

Segon

Declarar que s'han vulnerat els drets a la llibertat i a la jurisdicció, reconeguts, respectivament, en els articles 9 i 10 de la Constitució.

Tercer

Declarar nuls els autes esmentats i declarar sense cap efecte els actes de detenció del Sr. Jordi Janer Rossell i de registre del seu domicili, en el temps i en la manera en què es van produir, havent les autoritats judicials i policials de complir amb aquesta declaració de nul·litat, sense perjudici de continuar la investigació fins al seu acabament en els termes que siguin procedents.

Quart

Desestimar la resta de peticions del recurrent pel que fa a qualsevol tipus de compensació econòmica o de perjudici moral.

Cinquè

Publicar aquesta sentència, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

I així, per aquesta sentència nostra, que ha de ser notificada a la representació processal del Sr. Jordi Janer Rosell, al president de la Batllia i al Ministeri Fiscal ho pronunciem, manem i signem a Andorra la Vella, el 20 d'abril del 2015.

Laurence Burgorgue-Larsen
Presidenta Vicepresident

Isidre Molas Batllori

Pierre Subra de Bieusses Juan A. Ortega Díaz-Ambrona
Magistrat Magistrat